

31987D0433

21.8.1987

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 238/26

DECYZJA KOMISJI**z dnia 22 lipca 1987 r.****w sprawie nadzoru i środków ochronnych, do podjęcia których mogą zostać upoważnione Państwa Członkowskie zgodnie z art. 115 Traktatu EWG**

(87/433/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 115,

a także mając na uwadze, co następuje:

artykuł 30 i następne Traktatu dotyczące eliminacji ograniczeń ilościowych oraz wszystkich środków mających skutek równoważny, stosowany jest bez rozróżnienia produktów pochodzących ze Wspólnoty i tych, które dopuszczone zostały do swobodnego obrotu w którymkolwiek z Państw Członkowskich niezależnie od ich pochodzenia;

w ramach tych ustaleń niedozwolone jest w handlu wewnętrznym Wspólnoty, nawet czysto formalnie, wymaganie zezwolenia na przywóz lub stosowania innych podobnych procedur;

ponadto w art. 9 ust. 2 Traktatu wyklucza się jakiegokolwiek procedury administracyjne mające na celu ustanowienie różnych przepisów dla przepływu towarów w zależności od tego, czy pochodzą one ze Wspólnoty czy też pochodzą z państw trzecich i zostały dopuszczone do wolnego obrotu w jednym z Państw Członkowskich;

pełne zastosowanie tych zasad zakłada jednakże faktyczne ustanowienie wspólnej polityki handlowej;

ustanawianie wspólnej polityki handlowej nie jest jeszcze zakończone; środki stosowane przez Państwa Członkowskie w odniesieniu do niektórych produktów z państw trzecich nie zostały zastąpione przez jednolite wspólne reguły;

fakt, że wspólna polityka handlowa nie została jeszcze w pełni urzeczywistniona oznacza, że wciąż jeszcze istnieją dysproporcje między politykami handlowymi Państw Członkowskich, mogące powodować odchylenia w kierunkach handlu, którym ma zapobiegać art. 115 Traktatu;

w tym celu Komisja ma prawo upoważnić Państwa Członkowskie do podjęcia wewnątrz Wspólnoty środków nadzoru i innych środków ochronnych, niezależnie od zasady swobodnego przepływu towarów we Wspólnocie, wobec towarów pochodzących z państw trzecich i dopuszczonych do swobodnego obrotu w jednym z Państw Członkowskich; jednakże w art. 115 ustalono, że upoważnienie do zastosowania takich środków może być udzielone tylko w razie konieczności, a Komisja daje priorytet takim środkom, które powodują najmniej zakłóceń w funkcjonowaniu wspólnego rynku; skutek jest taki, że na obecnym etapie ustanawiania wspólnego rynku, upoważnienie do stosowania środków na podstawie art. 115 Traktatu powinno być udzielone tylko w przypadku, kiedy zmiany w kierunkach handlu prowadzą do gospodarczych trudności i zagrażają skuteczności środków polityki handlowej podjętych przez Państwa Członkowskie na mocy międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty;

w Jednolitym Akcie Europejskim ustalono z dniem 1 stycznia 1993 r. ustanowienie obszaru bez granic wewnętrznych, w którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, usług i kapitału, co z jednej strony zakłada, że istniejące wciąż dysproporcje między politykami handlowymi stosowanymi przez Państwa Członkowskie będą stopniowo eliminowane lub zmniejszane, a z drugiej strony, że Komisja musi być w pełni świadoma tych celów, oceniając potrzebę upoważnienia do zastosowania środków na podstawie art. 115 Traktatu;

Komisja ustaliła określone kryteria i procedury, których należy przestrzegać przy wprowadzaniu w życie art. 115 w decyzji 80/47/EWG z dnia 20 grudnia 1979 r. w sprawie nadzoru i środków ochronnych do podjęcia których upoważnione mogą zostać Państwa Członkowskie w odniesieniu do przywozu określonych produktów pochodzących z państw trzecich, dopuszczonych do wolnego obrotu w innym Państwie Członkowskim ⁽¹⁾;

z uwagi na zdobyte doświadczenia i program działania, na podstawie którego Wspólnota urzeczywistnia jednolity rynek, należy zmienić decyzję 80/47/EWG, w szczególności jej zakres musi być rozszerzony na wszystkie te przypadki, gdzie istnieją rozbieżności w środkach polityki handlowej podejmowanych przez Państwa Członkowskie zgodnie z Traktatem, w tym przypadki, gdy wciąż dopuszczalne są rozbieżności w środkach taryfowych oraz w niektórych przyjętych kryteriach i procedurach, które powinny być bardziej szczegółowe; w celu przyjęcia tych zmian wyżej wymieniona decyzja powinna być ponownie przedstawiona jako jednolity dokument;

w przypadkach, w których wyrażono zgodę na zastosowanie środków nadzoru, dokumenty przywozowe muszą być wystawiane automatycznie, wolne od opłat, w określonym terminie i na żądane ilości; jeżeli środki nadzoru stosowane są do przywozu ze względu na możliwość spowodowania trudności gospodarczych w Państwie Członkowskim, to ewentualność tego rodzaju niebezpieczeństwa oceniana jest w świetle zmian w kierunkach handlu zaobserwowanych w przeszłości oraz poziomu możliwości przywozowych przyznanych przez Wspólnotę odnośnemu państwu trzeciemu;

jeżeli Państwo Członkowskie składa wniosek o upoważnienie do stosowania środków ochronnych, limit czasu na wystawienie dokumentów przywozowych musi być wydłużony do momentu, kiedy wolumen objęty wnioskiem o wystawienie dokumentów osiągnie określony poziom;

Komisja musi mieć możliwość pełnej oceny potrzeby udzielenia upoważnienia na podstawie informacji oraz powodów przedstawionych przez Państwa Członkowskie na poparcie swojego wniosku o udzielenie upoważnienia w celu wprowadzenia odnośnych środków;

należy ustalić, że Komisja w razie konieczności może przeprowadzić badanie w celu sprawdzenia prawidłowości uzyskanych przez nią informacji;

ponieważ środki przyjęte na podstawie art. 115 Traktatu stanowią nie tylko wyjątek od przepisów art. 9 i 30 Traktatu, ale utrudniają ustanowienie wspólnej polityki handlowej przyjętej w art. 113 Traktatu, muszą być ściśle interpretowane i rygorystycznie stosowane; biorąc to pod uwagę, a także cele ustalone

w Jednolitym Akcie Europejskim, środki tego rodzaju stosowane są tylko w ograniczonym czasie i jeżeli uzasadnia to waga sytuacji;

w celu zagwarantowania, że handel wewnątrz Wspólnoty nie będzie zakłócany należy jako generalną zasadę przyjąć, że Państwa Członkowskie muszą żądać od importera, jako część formalności celnych związanych z przywozem produktu z innego Państwa Członkowskiego, tylko określonych informacji i danych; przy kontroli pochodzenia Państwa Członkowskie winne z zasady wymagać tylko uproszczonego oświadczenia w sprawie pochodzenia produktu, które powinno być znane importerowi,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zakres

Niniejsza decyzja stosowana jest wobec przywozu do Państwa Członkowskiego produktów pochodzących z państwa trzeciego i dopuszczonych do swobodnego obrotu we Wspólnocie, które nie podlegają jednolitym warunkom importowym w Państwach Członkowskich.

Artykuł 2

Nadzór wewnątrz Wspólnoty

1. Jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo, że produkt, określony w art. 1, przywożony do Państwa Członkowskiego spowoduje trudności gospodarcze, przywóz tego produktu w następstwie upoważnienia udzielonego przez Komisję może na określony czas podlegać przepisom dotyczącym wystawiania dokumentów przywozowych.

2. Komisja z zasady nie udziela upoważnienia, określonego w ust. 1 o ile:

- a) w roku kalendarzowym poprzedzającym rok, w którym składany jest wniosek, przywóz przedmiotowego produktu z pozostałych Państw Członkowskich nie był znaczny;
- b) możliwości przywozu przedmiotowego produktu przyznane przez Wspólnotę krajowi pochodzenia nie przekraczają 1 % łącznych możliwości importowych przyznanych przez Wspólnotę wszystkim państwom trzecim na podobnych zasadach.

3. Nie naruszając art. 3 dokument przywozowy wystawiany jest przez zainteresowane Państwo Członkowskie na każdą żadaną ilość, wolny od opłat, w terminie maksymalnie pięciu dni roboczych od złożenia wniosku przez importera, bez względu na to, gdzie we Wspólnocie prowadzi on swoją działalność.

⁽¹⁾ Dz.U. L 16 z 22.1.1980, str. 14.

4. W celu uzyskania upoważnienia, określonego w ust. 1, Państwo Członkowskie we wniosku do Komisji przedstawia następujące dane szczegółowe:

- a) opis produktu i szczegóły jego handlowych oznaczeń, numer w pozycji Taryfy Celnej Wspólnoty, kod NIMEXE i kraj pochodzenia;
- b) przepisy regulujące bezpośredni przywóz z państwa pochodzenia i innych państw trzecich, w tym odpowiednio przepisy taryfowe, wolumen i/lub wielkość możliwości importowych, a także przesłanki gospodarcze będące podstawą przepisów;
- c) wolumen i ilości odnośnych przywożonych produktów:
 - pochodzących z odnośnego państwa trzeciego, rozdzielone między przywóz bezpośredni i produkty znajdujące się w wolnym obrocie,
 - pochodzących ze wszystkich państw trzecich,
 - pochodzących ze Wspólnoty;
- d) trudności gospodarcze, które rzekomo stanowią niebezpieczeństwo, określone przez czynniki takie jak konsumpcja produktu, odpowiedni udział w rynku produkcji krajowej, odnośnego państwa trzeciego i wszystkich innych państw trzecich.

Informacje wymagane w lit. c) i d) obejmują dwa kolejne lata i rok bieżący. Jeżeli informacje takie nie mogą być przekazane z wymaganą ścisłością lub w ustalonym terminie, wniosek Państwa Członkowskiego powinien zawierać informacje dostępne.

5. Państwo Członkowskie, które otrzymało upoważnienie, określone w ust. 1 może żądać od wnioskodawcy dokumentu przywozowego tylko z następującymi danymi i informacjami:

- a) szczegóły identyfikacyjne importera i nadawcy z eksportującego Państwa Członkowskiego;
- b) państwo pochodzenia i eksportujące Państwo Członkowskie;
- c) opis produktu i szczegóły dotyczące:
 - jego handlowego oznaczenia,
 - numeru z pozycji w Taryfie Celnej Wspólnoty i kodu NIMEXE;
- d) wartości i ilości produktu w jednostkach zwyczajowo stosowanych w handlu;
- e) planowanej daty lub dat dostaw;
- f) dowodu na poparcie, że produkt znajduje się w swobodnym obrocie: jeżeli produkty nie znajdują się jeszcze w swobodnym obrocie w dniu złożenia wniosku o przywóz lub jeżeli dowód na poparcie nie może być przedstawiony przed tą datą, dokument przywozu zostanie przyznany, ale jego ważność będzie ograniczona do jednego miesiąca od momentu jego otrzymania przez wnioskodawcę.

Artykuł 3

Środki ochronne

1. Jeżeli przywóz produktu, określonego w art. 1, do Państwa Członkowskiego wiąże się z trudnościami gospodarczymi, odnośne Państwo Członkowskie może podjąć środki ochronne po uzyskaniu upoważnienia Komisji, w którym określone są warunki i szczegóły tego rodzaju środków.

2. Komisja udziela upoważnienia tylko na określony czas i jeżeli uzasadnia to waga sytuacji.

3. W celu uzyskania upoważnienia, Państwo Członkowskie we wniosku do Komisji przedstawia następujące dodatkowe informacje i dane, oprócz tych określonych w art. 2 ust. 4 lit. a) oraz b):

- a) wywożące Państwo Członkowskie;
- b) datę złożenia wniosku o wystawienie dokumentu przywozowego;
- c) wolumen lub wielkość zrealizowanego już przywozu danych produktów lub na który posiada upoważnienie:
 - o pochodzeniu z odnośnego państwa trzeciego, rozdzielony między przywóz bezpośredni i przywożone produkty znajdujące się w wolnym obrocie,
 - o pochodzeniu z innych państw trzecich w odniesieniu, do których wnioskujące Państwo Członkowskie stosuje podobne ustalenia importowe lub ustalenia o podobnym skutku,
 - pochodzące ze wszystkich państw trzecich,
 - pochodzące ze Wspólnoty;
- d) o ile to możliwe wolumen lub ilość ponownie wywożonego produktu pochodzącego z odnośnego państwa trzeciego do innych Państw Członkowskich i państw trzecich;
- e) trudności gospodarcze na które się powołuje, przedstawione w uwidoczniających się trendach określonych czynników takich jak: produkcja, wykorzystanie możliwości, konsumpcja, sprzedaż, udział w rynku odnośnego państwa trzeciego, wszystkich państw trzecich i odpowiedniej produkcji krajowej, ceny (czyli spadek cen lub niedopuszczenie do normalnego wzrostu cen), zyski i straty, zatrudnienie;
- f) na żądanie Komisji, środki podjęte lub proponowane w celu uzdrowienia sytuacji w odnośnym sektorze.

Informacje wymagane w lit. c), d) i e) obejmują dwa kolejne lata i rok bieżący.

Jeżeli informacje takie nie mogą być przekazane z wymaganą ścisłością lub w ustalonym terminie, wniosek Państwa Członkowskiego powinien zawierać informacje dostępne. Komisja, może przeprowadzić, o ile uzna to za konieczne, badanie w celu sprawdzenia prawidłowości informacji przekazanych przez Państwa Członkowskie.

W takim przypadku może, o ile brak środków ochrony stwarzałby niebezpieczeństwo powstania szkód materialnych w danym sektorze, zezwolić na tymczasowe stosowanie środków ochronnych w oczekiwaniu na wyniki badania.

4. Złożenie wniosku przez Państwo Członkowskie nie uniemożliwia wystawienia dokumentów przywozowych na warunkach i w czasie ustalonym w art. 2, w sprawie, których złożony został wniosek przed decyzją Komisji.

5. Jednakże jeżeli Państwo Członkowskie ustali, że wolumen lub łączna ilość objęta wnioskami zawieszonymi w odniesieniu do danego produktu pochodzącego z danego państwa trzeciego jest większa niż 5 % możliwego przywozu bezpośredniego z danego państwa trzeciego lub 1 % łącznego dodatkowego przywozu EWG w czasie ostatnich dwunastu miesięcy, dla których dostępne są dane statystyczne:

- maksymalny czas wystawiania dokumentów wywozowych zostanie przedłużony do 10 dni roboczych od momentu złożenia wniosku przez importera,
- Państwo Członkowskie może odrzucić wniosek o wydanie dokumentów wywozowych, jeżeli Komisja upoważni je do takiego działania w swojej decyzji.

6. Państwo Członkowskie składa wniosek w sprawie środków ochronnych telexem lub faksem. Kopie przesyłane są równolegle, tymi samymi środkami do odpowiednich wydziałów wyznaczonych w tym celu przez inne Państwa Członkowskie. Informuje ono wnioskujących o wystawienie dokumentów wywozowych o wniesieniu wniosku o środki ochronne.

7. Komisja decyduje w sprawie wniosku Państwa Członkowskiego w ciągu pięciu dni roboczych od jego otrzymania.

Artykuł 4

Dowód pochodzenia

1. Jako część formalności celnych związanych z przywozem produktów objętych środkami nadzoru wewnątrz Wspólnoty lub środkami ochronnymi, właściwe organy przywożącego Państwa Członkowskiego mogą poprosić importera o podanie pochodze-

nia produktów w zgłoszeniu celnym lub we wniosku o wystawienie dokumentu wywozowego.

2. Dodatkowego dowodu można żądać w czasie odprawy celnej oraz w przypadkach, gdy poważne i dobrze uzasadnione wątpliwości sprawiają, że jest on niezbędny w celu ustalenia prawdziwego pochodzenia odnośnych produktów. Jednakże żądanie dodatkowego dowodu samo w sobie nie przeszkadza w przywozie towarów.

Artykuł 5

Przepisy końcowe

Procedury ustalone w niniejszej decyzji obowiązują wtedy, kiedy skuteczność środków polityki handlowej stosowanych przez Państwa Członkowskie, ustalonych na podstawie międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty jest zagrożona przez zmiany w kierunkach handlu, z wyjątkiem elementów, określonych w art. 2 ust. 4 lit. d) i w art. 3 ust. 3 lit. e).

Artykuł 6

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 października 1987 r.

2. Uchyła się z powyższą datą decyzję Komisji 80/47/EWG. Odniesienia do uchylonej decyzji będą rozumiane jako odniesienia do niniejszej decyzji.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 lipca 1987 r.

W imieniu Komisji

Willy DE CLERCQ

Członek Komisji